

РЕШЕНИЕ

№ 1803

гр. София, 18.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 28.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **10653** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. Л. П., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.5 чрез кантора „С. и П.” срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ №[ЕГН] от 01.03.11г., издаден от А. Е. на длъжност “главен инспектор по приходите” в ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 2094 от 24.08.2012г. на директора на Дирекция „О.” [населено място] относно установени задължения за данък върху дохода за 2005г., 2006г., 2007г. и 2008г. общо в размер на 27 384.02 лв., ведно със съответните лихви за забава. Счита, че ревизията неправилно е извършена по особения ред на чл.122 ДОПК, тъй като не са налице укрити доходи и в хода на съдебното производство обстоятелствата по чл.122, ал.1 ДОПК не са безспорно установени. Поддържа, че е закупила в режим на съпругеска имуществена общност еднофамилна жилищна сграда по нотариален акт (НА) №95/27.04.2005г. по цена от 99 814.50 лв., посочена в самия НА като официален удостоверителен документ и по фактура №888 от 03.05.2005г. Посочва, че с изпълнителя на строителните работи [фирма] още през 2002г. се договорили за строеж на еднофамилна къща в УПИ XII-1405 от кв.93 Б, м. „К. вада”, [населено място]. Строителството било заплатено с девет броя ПКО от 2002г. При завършването на къщата през м.януари 2003г. се отказали от него поради несъответствието ѝ с договореното. Постигнали договорка за закупуване на друг равностоен имот и собствеността върху къщата била прехвърлена като „даване вместо изпълнение”, поради което на датата на

изповядване на сделката нямало никакво движение на парични средства. Оспорва назначаването в хода на ревизионното производство на експертиза, която да определи пазарната стойност на имота към 2005г., тъй като къщата била изплатена изцяло през 2002г. – отчасти със спестявания на съпрузите, отчасти със средства на сина им А. П.. Посочва, че данъчните й задължения за 2005г. са погасени по давност. Жалбоподателката претендира от съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт, като й присъди направените по делото разноски.

Ответникът директор на Дирекция “ОДОП” – [населено място] оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С решение № 1095 от 29.06.2011г. на директора на Д. – С. е отменен РА №[ЕГН] от 14.10.2010г. относно извършена на жалбоподателката ревизия за определяне на данъчните й задължения за ДДФЛ за периода 2005г. – 2008г. Преписка е върната за извършване на нова ревизия, като на ревизиращите органи са дадени указания да установят, дали плащанията с ПКО от 2002г. действително са отразени в счетоводството на [фирма] чрез извършване на насрещна проверка на ЕТ. Указано е, изводите за наличие на разходи за закупен имот по НА №95/27.04.2005г. да се направят след проверка на счетоводството на ЕТ относно отразени плащания и приходи от продажба на недвижими имоти.

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №1108959/28.07.2011г. на Руска К. Б. - началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” в ТД на НАП [населено място] е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателката от органи по приходите С. Д. М. и Р. С. Г. за определяне на данъчните й задължения по чл.35 ЗОДФЛ (отм.) и чл.48 ЗДФЛ за данък върху доходите на физическите лица за периоди 01.01.2005 г. – 31.12.2008 г. в тримесечен срок, считано от връчване на ЗВР съгласно чл.114, ал.1 ДОПК на 14.09.2011г., т.е. в срок до 14.12.2011г. Със ЗВР №1113610 от 08.12.2011г. срокът на ревизията е удължен до 14.01.2012г. съобразно чл.114, ал.2 ДОПК. Със ЗВР №1111385/03.10.2011г. е промене ревизионния екип, който включва А. В. Е. и А. Б. Такова. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на ревизираното лице съобразно чл.113, ал.2 ДОПК. За доказване компетентността на органа, възложил ревизията, ответникът е представил заповед на Териториалния директор на ТД на НАП [населено място] № РД-01-918 27.06.2011г., с която е по т.1.1. на органа по приходите Руска К. Б. възложено издаването на ЗВР на основание чл.112, ал.2, т.1 ДОПК. Ето защо съдът приема, че процесната ревизия е възложена от компетентен орган по приходите.

Едновременно със ЗВР №1108959/28.07.2011г. на жалбоподателката е връчено ИПДПОЗЛ за представяне на първоначално подписан договор с [фирма] за имот в УПИ XII-1405, кв.93Б на стойност 100 000.00 лв. и всички последващи договори с ЕТ. Жалбоподателката е отговорила с писмо от 30.09.2011г., в което е посочила, че строителните работи и договарянето с изпълнителя на строежа са започнали в началото на 2002г., когато строителят започнал да изгражда къща в УПИ XII-1405, кв.93 Б, м. „К. вада”. При завършването на къщата през м.януари 2003г.

съпрузите установили несъответствие с договореното и са разбрали със строителя да изгради друг равностоен имот. В хода на строителните работи периодически правели вноски в полза на строителя, за което била представила доказателства за заплатени суми в размер на 31620 щатски долара и 30000лв., а синът А. П. плащал текущо суми за строежа. След като къщата била изградена, собствеността била прехвърлена с НА № 95/27.04.2005г. без допълнително доплащане за нея.

На ревизираното лице на 19.12.2011г. е връчено уведомление по чл.124, ал.1 ДОПК изх.№ИТ-00-11130 от 16.12.2011г. за наличие на обстоятелства по чл.122, ал.1, т.7 ДОПК за целия ревизиран период 2005 г. – 2008г. – поради установено несъответствие между декларираните доходи и направените разходи. Жалбоподателката е депозирала отговор от 30.12.2011г., че в предходното производство е представила декларации по чл.124, ал.3 ДОПК.

В срока по чл.117, ал.1 ДОПК е издаден ревизионен доклад №1113610 от 30.01.2012г. от органите по приходите, определени в ЗВР, който съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. В РД е посочено, че за установяване на действително извършените разходи по закупуване на имот по НА № 95/27.04.2005г. в хода на новата ревизия е извършена насрещна проверка на ЕТ „Р. В. П” и с възлагателно писмо от 10.01.2012г. е възложено извършването на експертиза от В. С. Г.. Посредством експертизата от 13.01.2012г.е определена пазарна стойност на имота от 432000.00лв., която стойност е намерила отражение при изготвяне на паричния поток на съпрузите Е. и К. П. за 2005г. Посочено е в РД, че през 2002г. синът А. П. е извършил плащания в размер на общо 91 980.36 лв. Ревизиращият екип е приел, че тези плащания са частични плащания във връзка с придобиване на имота по НА № 95/2005г. От пазарната стойност на имота от 432 000.00 лв. са извадени сумите от 91 980.36 лв. и сумата в размер на 45000.00лв., която била предоставена от А. П. на К. П., при което на домакинството са определени общо разходи в размер на 295019.64 лв. за закупуване на имота по НА №95/2005г. В резултат на формирания паричен поток за 2005г. е установен недостиг в размер на 252892.64 лв., който е преценен като обстоятелство по чл.122, ал.1, т.2 и т.7 ДОПК за определяне на данъчната основа съобразно чл.122, ал.2, т.4, т.4 и т.18 и ал.4 ДОПК. Така за 2005г. е определен ДДФЛ за внасяне в размер на 31401.72лв.и лихви за забава в размер на 21790.15лв. За 2006г. е определен данък за внасяне в размер на 239.73 лв. и лихви за забава в размер на 140.25 лв. За 2007г. е определен данък за внасяне в размер на 1476.88 лв. и лихви за забава в размер на 657.28 лв. и за 2008г. е определен данък за внасяне в размер на 421.83лв. и лихви за забава в размер на 124.11 лв.

Р. доклад е връчен на ревизираното лице съобразно чл.117, ал.4 ДОПК на 02.02.2012г., като същото е депозирало възражение по чл.117, ал.5 ДОПК вх.№ 94-Е-85 от 16.02.2012г.

Със заповед № К-1113610/30.01.2012г., издадена на основание чл.119, ал.2 ДОПК от органа, възложил ревизията, А. В. Е. е определена за компетентен орган по приходите за издаване на ревизионен акт, която заемайки длъжност “главен инспектор по приходите” има качеството на орган, който може да издаде ревизионен акт по смисъла на чл.118, ал.2 ДОПК вр. чл.7, ал.1, т.4 ЗНАП.

В срока по чл.119, ал.3 ДОПК е издаден оспореният ревизионен акт №[ЕГН] от 01.03.2012г., с който са установени задълженията на жалбоподателя съобразно чл.118, ал.1, т.1 ДОПК. В ревизионния акт е обсъдено възражението на жалбоподателката по реда на чл.117, ал.5 ДОПК, но същото е прието за неоснователно и констатациите по ревизионния доклад са потвърдени изцяло.

Видно от ръкописното отбелязване в разписката към РА същия е връчен на ревизираното лице на 06.03.2012г., като срещу него е постъпила жалба вх.№94-Е-158 от 19.03.2012г. Срокът за произнасяне от решаващият орган по чл.155, ал.1 ДОПК изтича на 25.05.2012г. В този срок (на 23.05.2012г.) страните са сключили споразумение по чл.156, ал.7 ДОПК, с което срокът за произнасяне от горестоящия административен орган е продължен с три месеца, т.е. до 25.08.2012г. В този срок е издадено решение № 2094 от 24.08.2012г., с което РА е изменен като вместо данък за внасяне в размер на 30336.02 лв. за 2005г. е определен данък за внасяне в размер на 27384.02 лв. със съответните лихви. Горестоящият административен орган е изложил мотиви, че ревизиращите органи правилно са възложили извършването на ревизия относно пазарната стойност на имота, но изготвената експертиза от 13.01.2012г. неправилно не е използвала методи по Наредба №5/26.02.1999г. (отм.). Възложена е нова експертиза, изготвена от вещото лице А. С. К., която е определила справедлива пазарна стойност на имота в размер на 407 400.00 лв. Последната сума е приета при формирането на данъчната основа за 2005г., което е дало основание на органа да намали установените задължения за 2005г.

Видно от приложената в преписката разписка решението е съобщено на жалбоподателката на 30.08.2012г. Жалбата вх.№94-00-213 от 13.09.2012г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК орган по приходите и в установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК.

Съгласно чл.124, ал.1 ДОПК когато органът по приходите установи наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1, той уведомява ревизираното лице, че основата за облагане с данъци ще бъде определена по предвидения в чл. 122 ДОПК ред, като му определя срок за представяне на доказателства и за вземане на становище. В случая на жалбоподателката е изпратено уведомление по чл.124, ал.1 ДОПК изх.№ ИТ-00-11130 от 16.12.2011г. за наличие на обстоятелства по чл.122, ал.1, т.7 ДОПК за целия ревизиран период 2005 г. – 2008г. В уведомлението по чл.124, ал.1 ДОПК е посочено, че „при преглед на официални и частни документи е установено несъответствие между декларираните доходи и

направените разходи”. Действително, в уведомлението не е посочено, откъде произлиза констатираното несъответствие между приходи и разходи, което е дало основание на лицето с уведомление от 30.12.2011г. да възрази, че не става ясно, как е формиран паричният поток и откъде произлиза паричният дефицит. Ревизираното лице е посочило, че единствено поради факта, че ревизията е повторна може да предполага, че се касае за несъответствие в разходите във връзка с придобиване на имота по НА № 95/2005г. За да приемат, че е налице превишение на разходите над приходите ревизиращите органи се позовават на изготвена в хода на ревизионното производство експертиза относно пазарната стойност на имота, придобит с НА № 95/27.04.2005г. Горестоящият административен орган е коригирал пазарната стойност съобразно методите по Наредба №5/26.02.1999г. (отм.). Действително, в уведомлението по чл.124, ал.1 ДОПК не е посочено, откъде произтича несъответствието. Съдът приема, че в уведомлението е посочено правното и фактическо основание за преминаване на ревизията по аналог и доколкото се касае за повторно възлагане на ревизия във връзка с отменително решение № 1095/29.06.2011г. съдът приема, че не е накърнено правото на защита на ревизираното лице. Посочено е в решение №1095/29.06.2011г., че предмет на спора е определянето на цената на имота по НА №95/27.04.2005г. Дадени са указания за възлагане на експертиза и извършване на насрещна проверка на [фирма]. Съдът приема, че не е накърнено правото на защита на засегнатото лице да разбере основанието, въз основа на което се преминава към ревизия при особени случаи. В изпълнение на указанията по решение №1095/29.06.2011г. ревизиращите органи са възложили изготвянето на оценителна експертиза, която от своя страна е послужила като основание по чл.122, ал.1, т.7 ДОПК за преминаване към ревизия по аналог. С оглед необходимостта от специални експертни знания по смисъла на чл.60, ал.1 ДОПК при определяне пазарната стойност на имота съобразно методите по Наредба №5/26.02.1999г. (отм), ревизиращите органи правилно са се позовали на оценката, изготвена в хода на ревизията, за да обосноват основание по чл.122, ал.1, т.7 ДОПК. На лицето е предоставена възможност за представяне на декларации по чл.124, ал.3 ДОПК и на допълнителни доказателства. Р. доклад и ревизионният акт подробно са обосновани с обстоятелствата по чл.122, ал.1 и ал.2 ДОПК съобразно изискването на чл.122, ал.3 ДОПК. По изложените съображения съдът приема, че не е накърнено правото на защита на засегнатото лице и с извършването на процесната ревизия по особения ред на чл.122 ДОПК не е допуснато съществено процесуално нарушение - такова, което съществено е накърнило правото на защита на жалбоподателката или ако не бе допуснато, би мотивирало административният орган да постанови акт в противен смисъл. На основание чл.124, ал.2 ДОПК важи презумпцията, че в производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по реда на чл. 122 фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното. От друга страна и съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл.154, ал.1 ГПК вр. пар.2 от ДР на ДОПК жалбоподателката носи доказателствена тежест за установяване на благоприятните за нея факти относно действителната договорна стойност на имота по НА №95/2005г.

В ревизионното производство не е имало спор, че с 9 (девет) броя приходни касови ордери А. П. е заплатил общо сума в размер на 91 980.36 лв. в периода м.юли – м.декември 2002г. Посоченото в квитанциите към ПКО основание за изплащане на сумите е: „аванс къща парцел XII-1406, внесена сума за кв.93Б, аванс за строителство на къща в кв.93А и 93Б, плащане за строителство на къща”. Така посочените основания за издаване на ПКО влизат в противоречие с писмено обяснение на представител на ЕТ „Р. В. II”, дадено в хода на извършена насрещна проверка. Съгласно писменото обяснение на лицето от 05.12.2011г. (стр.134 от делото) Р. В. договорил личен заем с А. П. в размер на около 100 000 лв., който при невъзможност да върне, се задължил да прехвърли собственост върху една от еднофамилните къщи, които строи в м. „К. вада”, кв.93Б.

Разпитан като свидетел в съдебно заседание на 28.02.2013г. Р. В. посочва, че К. проявил интерес към къща в м. „К. вада” в периода 2001г. – 2002г., при което постигнали уговорка за изграждане на къща на груб строеж в кв.93Б, която към момента на уговорката не била изградена. Свидетелят посочва, че нямало клиенти за къщите в м. „К. вада”, което принудило строителят да ги предлага на по-ниски цени, без да калкулира в стойността им цената на инфраструктурата, която бил принуден да изгради върху терена. Имал устна уговорка за пари срещу имот. Относно сумите, посочени в издадените ПКО, свидетелят е категоричен, че срещу тези суми е договорена първата къща, която предложил на семейството през 2002г. в кв.93Б. А. П. не харесал предложената къща, поради което строителят му предложил да избира от други пет къщи в друг квартал. А. и К. харесали проекта на една от предложените къщи и строителят я изградил. *Срещу уговорката строителят се отчел с втората къща, бил изповядан нотариалния акт и други суми за къщата не били давани.*

С нотариален акт № 95/27.04.2005г. Р. В. прехвърля на К. А. П. собствеността на еднофамилна жилищна сграда, **изградена на груб строеж**, находяща се в [населено място], район „Л.”, м. „К. вада”, със застроена площ от 407.70 кв.м., заедно с УПИ №II-1406, в който сградата е изградена, за сумата от 85 000 лв. без ДДС, която Р. В. е заявил, че е получил **напълно** преди извършване на нотариалния акт. Строителят издал опростена фактура № 888/03.05.2005г. за получено плащане по НА № 95/2005г. на стойност 99 814.50 лв., за което има издаден фискален бон от 29.04.2005г. Установява се от извършената насрещна проверка на ЕТ „Р. В. II”, че фактура № 888/2005г. е надлежно отразена в ОПР и баланса на търговеца. Съдът приема, че от съвкупната преценка на всички доказателства по делото – устни и писмени, може да се направи категоричен извод, че строителят и семейство П. са се договорили през 2002г. „на зелено” за построяване на еднофамилна къща, която била финансирана от

семейството преди започване на строежа. Не се спори, че предоставените от А. П. суми през 2002г. са били за изграждане на къща в кв.93Б. Съдът не възприема обясненията на едноличния търговец, че е получил заем от А. П.. Както показанията му пред съда, така и съставените квитанции към ПКО, категорично посочват, че уговорката била за „пари срещу имот”. Когато пояснява хронологията в отношенията относно строителството на къщата, свидетелят В. неколkokратно потвърждава, че сумите са предоставени срещу изграждане на къща. Съдът не споделя защитната теза на търговеца, че е получил заем от А. П., защото посочените от същите договорки не отговарят на съществени елементи от определението по чл.240, ал.1 ЗЗД. Строителят признава, че е имал нужда от финансови средства, за да изгради, както къщите, така и инфраструктурата около тях, за да може да ги продаде. Правоотношенията между страните са се развили съобразно посоченото в ПКО – получаване на парични суми като „аванс за строителство на къща”. Ето защо издадената от строителя фактура № 888/03.05.05г. и коректното ѝ счетоводно отразяване, не е показателна при определяне на действителната воля на страните. Действителната воля на страните е била финансирането на строителство на къща „на зелено”, т.е. преди само ѝ изграждане. Това финансиране се е осъществило през 2002г. Съдът приема, че следва да кредитира неблагоприятния за свидетеля посочен от него пред съда факт, че при изповядване на нотариалния акт през 2005г., същият *не е получил допълнителни суми срещу прехвърляне на собствеността върху втората къща*. До подобно отлагане във времето на прехвърлянето на собствеността се е стигнало поради отказа на семейство П. да избере първоначално предложената им от строителя къща в кв.93Б. Това принудило строителят да предложи изграждането на втора къща, като коректно от правна гледна точка собствеността върху втората къща е могла да бъде прехвърлена едва след изграждането ѝ на „груб строеж”. Въпреки това през 2005г. строителят **не е получил реално суми** за стойността на имота по нотариален акт № 95/27.04.2005г. Това изрично е посочено в самия нотариален акт, който съставлява официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК с обвързваща съда доказателствена сила. Това обстоятелство се установява и от показанията на св.В., дадени пред съда. На следващо място в хода на насрещната проверка на ЕТ „Р. В. П” при повторната ревизия не е изследвано движението на сметка 501 „Каса” през 2005г. съобразно

указанията, дадени в решение № 1095/29.06.2011г., т.е. не е установено, дали на датата на нотариалния акт от 27.04.2005г., на опростената фактура от 03.05.05г. или на касовия бон от 29.04.2005г. в касата на едноличния търговец действително е постъпила сумата от 99 814.50 лв. Ето защо констатациите на ревизиращите органи, че на датата на прехвърляне собствеността на имота по НА № 95/27.04.2005г. приобретателите по него са направили разноси по заплащане на стойността на закупения имот са направени при неправилно приложение на закона и не се подкрепят от събраните по делото доказателства. Установи се по безспорен начин, че страните са се договорили още през 2002г., когато строежът на имота бил финансиран „на зелено”. Имотът бил изграден още същата година, но не последвало прехвърляне на собственост, тъй като купувачите не го харесали. Именно това наложило изграждането на втора къща, чиято собственост била прехвърлена през 2005г., но към датата на изповядване на сделката не е имало движение на парични средства. Тези констатации в РА не са подкрепени от доказателствата, събрани в хода на ревизионното производство, и се оборват от събраните в хода на съдебното производство доказателства. В подкрепа на тези констатации е приетата съдебно-оценителна експертиза от 20.02.2012г., изготвена от вещото лице инж. А. А., която съдът кредитира като компетентно изготвена и неоспорена от страните. Съгласно заключението на вещото лице А. пазарната стойност на имота по НА № 95/2005г. в състояние на груб строеж е 95524.00 лв. Разликата между посочената от вещото лице А. стойност и пазарната оценка, дадена в хода на ревизионното производство, се обяснява с това, че там са включени довършителни работи. Видно от самия текст на НА № 95/2005г. и от показанията на св.В., имотът е предаден на „груб строеж”.

По изложените съображения и като са приели, че към датата на НА № 95/27.04.2005г. семейство П. са направили разноси за закупуване на имот по неговата пазарна стойност от 407 400.00 лв. ревизиращите органи са постановили оспорения РА при неправилно приложение на закона. Констатациите на РА се оборват от събраните в хода на съдебното производство доказателства, поради което и на основание на основание чл.160, ал.1 ДОПК РА следва да бъде отменен изцяло като незаконосъобразен.

При този изход на спора на основание чл.161, ал.1 ДОПК на жалбоподателката следва да се присъдят направените в

производство разноси. Направените от жалбоподателката разноси са както следва: 10 лв. държавна такса и 300 лв. депозит за вещо лице. В представеното адвокатско пълномощно липсва отбелязана сума за заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2-ри състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО по жалба на Е. Л. П., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.5 чрез кантора „С. и П.” РЕВИЗИОНЕН АКТ №[ЕГН] от 01.03.11г., издаден от А. Е. на длъжност “главен инспектор по приходите” в ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 2094 от 24.08.2012г. на директора на Дирекция „О.” [населено място] относно установени задължения за данък върху дохода за 2005г., 2006г., 2007г. и 2008г. общо в размер на 27 384.02 лв., ведно със съответните лихви за забава.

ОСЪЖДА директора на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП [населено място] да заплати на Е. Л. П., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.5 на основание **чл.161, ал.1 ДОПК** разноси в размер на 310 (триста и десет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: